

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ОБЯВЕНА СТОЙНОСТ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

— Да знаеш, че нямаш много време за приказки с него — рече униформеният ми придружител.

— Знам — отвърнах аз. — Ще карам накратко.

Последвах го по сумрачния коридор и се озовах в стая с голям, замрежен прозорец. Няколко минути по-късно Ал изникна от другата страна на мрежата.

— Я гледай, Фил — възкликна той. — Изобщо не се надявах на посещения.

— Ами... — рекох аз, — още не ми го побира главата как тъй те вкараха тук. Разправяй.

— Дадено. Помниш ли как я бях закършил? Болничната сметка на Лола, разходите по татковото погребение и ипотеката. Вече бях вдигнал ръце и си виках, че никога няма да се отърва от дългове. Не можех да осигуря на Лола и хлапето каквото им се полагаше. А пък ми трябваше толкова малко. Обаче с мъкнене на багажи в пощенския вагон не се печели толкоз, че хем да издържаш семейство, хем да си плащаш борчовете.

Когато потеглихме от Маями с оная застрахована пратка, направо бях бръмнал и все се чудех как да изляза на чисто. А пък като погледнеш отстрани — бяхтех се насред купища чудесии, дето струваха хиляди долари.

Обаче изобщо не ми бе хрумвало да отмъкна нещо, додето не зърнах оная пратка за Бърнард. Още помня товарителницата: „Емил Бърнард, бижутер, Ню Йорк. Тегло — 5 килограма. Стойност — 30 000 долара“. Трийсет бона! А стоката сигурно беше на дребно — пръстени, часовници и прочие. Ако изчезнеше туй-онуй, щяха да вдигнат голям шум, но можеше да ми се размине. Пратката беше опакована с дебела хартия, здравата облепена с книжна лента и вързана с нещо, дето приличаше на яка рибарска корда. С кордата няхах проблеми — примка от едната страна, три обиколки, премятане и още две и половина в другата посока. Лентата беше по-коварна работа, обаче наоколо нямаше надписи. Намокрих си кърпичката, сгънах я да съвпада с лентата, опънах я на пода и внимателно сложих пакета отгоре, та да попие водата. После натрупах още пет-шест пратки.

Оставих лентата да се накваси спокойно, а когато потеглихме от Джаксънвил, надникнах и открих, че е готова да се отлепи. Наоколо нямаше никого. Предпазливо забелих лентата, додето накрая се появи ръбът на хартията. Отстраних кордата за нула време и лекичко разгънах опаковката.

Вътре имаше три слоя велпапе. Под тях — черно куфарче от изкуствена кожа. Беше заключено. Не ми оставаше нищо друго, освен да го опаковам отново. Взех първото парче велпапе, като умирах от яд, че закъсвам заради някакъв си калъф от портативна пишеща машина. Портативна... леле мале! Тъкмо такава си имах у дома, а ключът... Трескаво затършувах из джобовете си. Открих ключа и пак грабнах пратката на Бърнард.

Ключалката щракна и се отвори. Отметнах капака и изведнъж се завъртях, защото зад гърба ми отекнаха стъпки.

— Хей, Ал — рече Кранц с кръстословица в ръката, — да знаеш дума с осем букви... ама какво правиш, по дяволите? — Той надникна в калъфа и тихо подсвири. — Много хитро, няма що! Нали знаеш, че нямаш право да отваряш пратките при каквито и да било обстоятелства? Естествено, още в Савана ще трябва да докладвам за всичко. Както и да го погледнеш, момче, в голяма каша се забърка.

В Ню Йорк ни посрещнаха две големи клечки от ръководството на компанията, застрахователен агент и едно градско ченге. Не ще и дума, аз бях в центъра на вниманието. Всички вкупом отидохме в багажното отделение и зачакахме. Не след дълго някакъв дребосък пристигна и подаде багажна разписка. Служителят огледа новопристигналите багажи и откри пратката. Дребосъкът я пое, направи няколко крачки и веднага се върна на бегом.

— В разписката пише пет килограма — рече той. — Не ми изглежда толкова тежко. Претеглете го.

Служителят метна пакета върху кантара.

— Две кила и осемстотин.

Бърнард раздра опаковката. Измъкна ключ и отвори калъфа. Беше празен. Цивилното ченге ме погледна и извади белезниците.

— Доведете началника! — разписка се Бърнард. — Ограбиха ме.

Ченгето и онзи от застраховките тръгнаха насреща му. Първият утешително го потупа по рамото, а вторият го спипа за китките и закопча белезниците.

— Арестуван сте, мистър Бърнард — рече ченгето.

— Какви ги приказвате? — изрева Бърнард. — Обраха ме, а отгоре на всичко ме арестуват! Какво става тук?

— Измама, Бърнард — обясни застрахователят. — Този служител — той посочи към мен — си помислил, че в пратката има нещо нередно и я отворил. За наше щастие буцата сух лед, която застраховахте на сума трийсет бона, още не се бе разтопила, преди да я видим.

— Е — добави Ал, — горе-долу това беше всичко. Дадоха ми награда, премия и тая работа — старши окръжен надзорник по товарния превоз. Само дето сградата хич не ми допада. Не склад, ами същински затвор. Благодаря, че намина. Ако обичаш, на излизане кажи на онзи пазач, че искам да поговоря с него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.